

не, нико да погледне. Сърцето му биеше като безумно. Той знаеше от кого е благоуханното цвете...

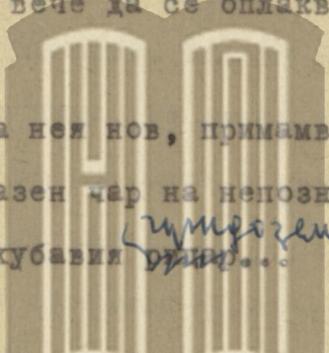
Царското семейство чакаше в двора на палата. С луда радост Мария се хвърли на врата на баща си.

Пред високия чужденец, със студените сини очи, Целгуба не посмя да прегърне мъжа си. Смущаваше я уморения му взор, пълен с тихо презрение към всичко и към всички, смущаваше я пре-небрежението, което едва видимо блесна в усмивката му, когато той с бавно движение се наведе да целуна края на дрехата й...

От този ден нещо се преломи в душата й.

От как царствениният пленник остана да живее в палата на Царевец - тя престана вече да се оплаква от самотата и пустотата на живота си.

Светът доби за нея нов, примамващ облик. Всичкото великолепие, всичкия приказен чар на непознати^{те} далечни земи, цъфтели в светлите очи на хубавия чужденец.

Глава XXIV

Клетка бе за гордия орел кулата, която българският цар благосклонно му бе отредил за живееще. Нито изрядната храна, нито любезните обноски можеха да заличат страшната рана на душата му...

По цял ден той стоеше облакатен върху тисното прозорце на високата кула, впиваше ясните си зеници в далечината, взираше се в шеметната пропаст, която се разстилаше пред него, галеше с поглед широката извивка на Етъра, - който плескаше подножието на кулата с буйните си води, - високите зъбчати кули на Трапезица, лагера на фръзките пленници, далечните гори на Гарван, синята ивица на Хемуса, тъмните дъбрави на Света гора... Слакаш взорът му искаше да проникне далеч зад Хемуса, още по-нарг, там